

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/248/2018
Identifikačné číslo spisu:	7913200172
Dátum vydania rozhodnutia:	29.11.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Lubor Šebo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:7913200172.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Q. S. - B., IČO: XX XXX XXX, so sídlom B. XX/XX, XXX XX B., zastúpeného JUDr. Martinom Kožiakom, advokátom so sídlom Murgašova 3, 043 21 Košice, proti žalovanému J. Q. B. - B., IČO: XX XXX XXX, so sídlom S. XX/XX, XXX XX B., o zaplatenie 8.344,50 € s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Trebišov pod sp. zn. 13 C 6/2013, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 22. februára 2018 sp. zn. 6 Co 231/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaný nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trebišov (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 22. marca 2017 č.k. 13 C 6/2013-421 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu z titulu náhrady škody sumu 8.344,50 €. Žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal. Súd prvej inštancie uviedol, že škoda na strane žalobcu nemohla vzniknúť konaním žalovaného, ktoré malo spočívať v užívaní nehnuteľnosti na základe platne uzatvorených nájomných zmlúv s vlastníkmi nehnuteľností, lebo takéto konanie nebolo v rozpore so zákonom a nemohlo mať ani za následok spôsobenie škody v majetkovej sfére žalobcu tak, ako to v konaní tvrdil. Súd prvej inštancie konštatoval, že nie je daný základ nároku žalobcu, a preto sa výškou uplatneného nároku už nezaoberal.

2. Dňa 28. júna 2017 podal žalobca žiadosť o predĺženie odvolacej lehoty a odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie.

3. Súd prvej inštancie uznesením zo 6. júla 2017 č.k. 13 C 6/2013-439 nevyhovел žiadosti žalobcu na predĺženie lehoty na podanie odvolania voči rozsudku z 22. marca 2017. Dospel k záveru, že žalobca nesplnil jednu z podmienok na odpustenie zmeškania lehoty, a to ospravedlniteľný dôvod jeho omeškania, nakoľko predložil také lekárske potvrdenie, ktoré bolo vystavené v posledný deň odvolacej lehoty (27. júna 2017), z ktorého vyplýva iba strohé konštatovanie, že žalobca bol v tento deň vyšetrený v ambulancii všeobecného lekára. Podľa súdu prvej inštancie nevyplýva, že zdravotný stav žalobcu v čase vyšetrenia bol život ohrozujúci, a preto v posledný deň odvolacej lehoty nemohol podať odvolanie.

Ďalej konštatoval, že je síce pravda, že zákon priznáva strane sporu 15 dní na efektívne uplatnenie práva na súde aj v prípade podania odvolania, teda odvolanie je možné podať aj posledný 15. deň odvolacej lehoty, ale treba uviesť, že žalobca 14 dní odvolacej lehoty nevyužil, hoci odvolanie mohol podať aj vtedy. Na záver uviedol, že návšteva žalobcu u lekára 27. júna 2017 by bol akceptovateľným dôvodom na odpustenie zmeškanej lehoty na podanie odvolania, keby žalobca preukázal hodnoverným spôsobom, že jeho návšteva u lekára, v posledný deň odvolacej lehoty, bola zapríčinená takým zhoršením jeho zdravotného stavu, že bez ohrozenia svojho života a zdravia by nemohol v tento deň odvolanie na súd podať (akýmkoľvek spôsobom, resp. prostredníctvom inej osoby).

4. Žalobca podal proti tomuto uzneseniu odvolanie.

5. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „odvolací súd“) uznesením z 22. februára 2018 sp. zn. 6 Co 231/2017 odvolanie žalobcu proti uzneseniu súdu prvej inštancie zo 6. júla 2017 č.k. 13 C 6/2013-439 (ďalej aj „odvolanie č. 1“) odmietol. Druhým výrokom odmietol aj odvolanie žalobcu proti rozsudku súdu prvej inštancie z 22. marca 2017 č.k. 13 C 6/2013-421 (ďalej aj „odvolanie č. 2“). O trovách konania rozhodol tak, že nepriznal stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania. Odvolanie č. 1 odmietol podľa § 386 písm. c/ CSP, nakoľko smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné. Odvolanie č. 2 odmietol ako oneskorene podané v zmysle § 386 písm. a/ CSP, nakoľko rozsudok súdu prvej inštancie bol žalobcovi doručený 12. júna 2017 (viď. doručienka na č.l. 432 spisu), lehota na podanie odvolania začala plynúť nasledujúcim dňom, t.j. 13. júna 2017 a uplynula 27. júna 2017. Žalobcovi uplynula lehota na podanie odvolania 27. júna 2017 (utorok) a žalobca podal odvolanie na poštovú prepravu 28. júna 2017.

6. Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, prípustnosť ktorého odôvodnil § 420 písm. f/ CSP. Váda napadnutého rozhodnutia spočíva v tom, že odvolací súd odmietol jeho odvolanie napriek tomu, že neexistoval zákonný dôvod k takémuto postupu odvolacieho súdu. Namieta, že pokiaľ náhle zhoršenie zdravotného stavu pripadne na pätnásty deň plynutia lehoty na odvolanie, bezpochyby sa musí jednať o ospravedliteľný dôvod vylučujúci odvolateľa z úkonu, ktorý mu patrí, pritom nie je a nemôže byť relevantné to, či odvolateľ mohol podať odvolanie pred pätnástym dňom lehoty na odvolanie. Žalobca tvrdí, že v jeho prípade ho 15. deň lehoty na podanie odvolania zasiahlo náhle a akútne zhoršenie zdravotného stavu, ktoré mu spôsobilo bolesti, hnačky a obmedzilo jeho mobilitu. S výraznými problémami absolvoval vyšetrenie u lekára a následne sa podrobil nútenej liečbe. Jeho ošetrojúci lekár mu o tom vystavil lekárske potvrdenie. Žalobca namieta, že nie je oprávnený kontrolovať a dopĺňať obsah potvrdenia lekára, preto nemôže niesť ako sporová strana zodpovednosť a následky za jeho obsah. Súčasne vyslovil presvedčenie, že pokiaľ súd prvej inštancie mal pochybnosť o jeho zdravotnom stave a obsahu výmenného poukazu, mal postupovať podľa § 128 CSP a vyzvať ho na doplnenie žiadosti o predĺženie odvolacej lehoty.

7. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu navrhol dovolanie odmietnuť ako nedôvodné.

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 a 2 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

9. V danom prípade bolo dovolanie podané po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový civilný procesný kódex. Aj za účinnosti CSP treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu [viď napríklad rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012 (poznámka dovolacieho súdu: pokiaľ sa v ďalšom texte odkazuje v zátvorke na „Cdo“, ide o odkaz na rozhodnutie najvyššieho súdu príslušnej spisovej značky)].

10. Už v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 najvyšší súd opakovane vyjadril záver aktuálny aj v súčasnosti, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania,

vrátane dovolacieho konania (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 357/2015, 4 Cdo 1176/2015, 5 Cdo 255/2014, 8 Cdo 400/2015). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

11. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých sa môže táto výnimka uplatniť, nemožno v žiadnom prípade interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3 Cdo 319/2013, 1 Cdo 348/2013, 3 Cdo 357/2016, 3 ECdo 154/2013, 3 Cdo 208/2014). Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím) musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti - to platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch.

12. Naďalej je tiež plne opodstatnené konštatovanie, že ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03].

13. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP.

14. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

15. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

16. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP).

17. Žalobca prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje z § 420 písm. f/ CSP.

18. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

19. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

20. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento

pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritornú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

21. Najvyšší súd už v judikátoch R 23/1994 a R 4/2003 (ďalej v rozhodnutiach najvyššieho súdu sp.zn. 1 Cdo 41/2000, 2 Cdo 119/2004, 3 Cdo 108/2004, 3 Cdo 231/2008, 4 Cdo 20/2001, 5 Cdo 434/2012, 6 Cdo 107/2012, 7 Cdo 142/2013, 3 Cdo 98/2015) vydaných do 30. júna 2016 považoval za prípad odňatia možnosti konať pred súdom postup súdu, ktorý sa z určitého dôvodu odmietol zaoberať meritom veci (odmietol podanie alebo konanie zastavil alebo odvolací súd odmietol odvolanie), hoci procesné predpoklady pre taký postup neboli dané.

22. So zreteľom na uvedené dovolací súd skúmal, či odmietnutie odvolaní žalobcu odvolacím súdom vykazovalo znaky procesného postupu znemožňujúceho strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

23. Vo vzťahu k I. výroku napadnutého uznesenia odvolacieho súdu, ktorým bolo odmietnuté odvolanie žalobcu proti uzneseniu súdu prvej inštancie o nevyhovení žiadosti žalobcu o predĺženie lehoty na podanie odvolania voči rozsudku, dovolací súd poukazuje na to, že ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nie je rozhodnutím vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, je z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. a/ až f/ CSP irelevantné, či k dovolateľom namietanej procesnej vade došlo alebo nedošlo.

24. Pod pojmom „vec sama“ sa rozumie vec, ktorá je predmetom konania, pre ktorú sa spor (konanie) vedie. V konaní, v ktorom ide o rozhodnutie sporu o právo medzi stranami, ktoré stoja proti sebe v postavení žalobca a žalovaného, sa za vec samu považuje nárok uplatnený žalobou, o ktorom má byť v príslušnom konaní vecne rozhodnuté. Rozhodnutím odvolacieho súdu vo veci samej je rozsudok, ktorým odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie buď potvrdzuje, alebo mení. O konečné rozhodnutie súdu v zmysle ustanovenia § 420 CSP ide v situácii, keď odvolací súd nemôže vo veci rozhodnúť meritorne, pretože sú tu také prekážky, pre ktoré nemohol žalobu prejednať, konanie končí procesným rozhodnutím bez toho, aby sa vec sama vecne prejednala (viď rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 8 Cdo 45/2017, 8 Cdo 71/2017).

25. Uznesenia, ktorými sa upravuje vedenie konania, zostávajú bez vplyvu na rozhodnutie vo veci samej a nemôžu privodiť vážnejšiu ujmu na právach strán sporu. Týkajú sa spravidla takých otázok, ktoré v záujme hospodárneho vedenia konania vyžadujú rýchlejšie riešenie bez toho, že by odopretie možnosti opravného prostriedku mohlo byť na ujmu práv strán sporu. Súd nie je týmito uzneseniami viazaný a môže ich zmeniť, prípadne vydať nové uznesenie, ktorým bude otázka vedenia konania upravená inak, pričom výslovné zrušenie predchádzajúceho uznesenia nie je potrebné. Uzneseniami, ktorými sa upravuje vedenie konania, sú napríklad uznesenie o predĺžení lehoty (§ 118 ods. 2 CSP), uznesenie o spojení vecí na spoločné konanie alebo vylúčenie vecí na samostatné konanie (§ 147 ods. 4 CSP), uznesenie o vyhlásení dokazovania za skončené (§ 182 CSP), uznesenie o ustanovení znalca (§ 207 CSP), uznesenie o odročení pojednávania a pod.

26. V danom prípade žalobca uplatnil dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f/ CSP a napadol ním uznesenie odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd odmietol jeho odvolanie proti uzneseniu súdu prvej inštancie, ktorým súd nevyhovel jeho žiadosti na predĺženie lehoty na podanie odvolania voči rozsudku súdu prvej inštancie. Takéto rozhodnutie nie je rozhodnutím vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí. Uznesenie o nevyhovení žiadosti na predĺženie lehoty je uznesením, ktorým sa upravuje vedenie konania, pričom proti nemu nie je prípustné odvolanie (§ 357 CSP). Správne preto postupoval odvolací súd, keď odvolanie žalobcu bez toho, aby ho vecne preskúmal, ako neprípustné odmietol.

27. Následne dovolací súd posudzoval prípustnosť dovolania vo vzťahu k druhému výroku napadnutého uznesenia odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd odmietol odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie.

28. Podľa § 362 ods. 1 CSP odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

29. Podľa § 121 ods. 2 CSP do plynutia lehoty určenej podľa dní sa nezapočítava deň, keď nastala skutočnosť určujúca začiatok lehoty.

30. Strana sporu sa môže niekedy dostať do situácie, že z určitého dôvodu (ním zavineného alebo aj nezavineného) zmešká urobenie úkonu v takej zákonom stanovenej lehote, pri nedodržaní ktorej už úkon

nemôže s úspechom urobiť. V zmysle § 122 CSP súd odpustí zmeškanie takejto lehoty, ak ju strana, zástupca alebo procesný opatrovník zmeškal z ospravedlniteľného dôvodu a bol preto vylúčený z úkonu, ktorý mu patrí. Návrh treba podať do 15 dní po odpadnutí prekážky a treba s ním spojiť i zmeškaný úkon. Zákon v tomto ustanovení umožňuje súdu odpustiť zmeškanie lehoty určenej na urobenie procesného úkonu pod podmienkou, že 1. odpustenie zákon nevyklučuje, 2. dôvod zmeškania je ospravedlniteľný, 3. dôvod zmeškania lehoty mal za následok vylúčenie z úkonu, 4. ten, kto zmeškal lehotu, podal návrh na odpustenie jej zmeškania do 15 dní po odpadnutí prekážky, 5. v lehote 15 dní po odpadnutí prekážky bol urobený aj zmeškaný úkon. Uvedené podmienky sú stanovené kumulatívne; ak nie je splnená čo i len jedna z nich, nemožno žiadosti vyhovieť.

31. Zákon nekonkretizuje, čo sa považuje za ospravedlniteľný dôvod na odpustenie zmeškania lehoty. Ospravedlniteľné dôvody zmeškania môžu byť rozmanité, napr. živelná pohroma, nehoda, úraz, závažné rodinné komplikácie, alebo náhle ochorenie, vždy však pod podmienkou, že ich dôsledkom bolo vylúčenie možnosti urobiť úkon. Zákon za relevantný označuje ospravedlniteľný dôvod buď na strane strany sporu, alebo na strane jeho zástupcu (i keď sa určitá okolnosť týka tretej osoby, za dôvod zmeškania môže byť považovaná len ak determinuje možnosti strany sporu alebo jeho zástupcu). V praxi sa výnimočne môže stať, že tento dôvod bude daný u oboch; pokiaľ sa však dôvod zmeškania lehoty tvrdí zároveň u oboch, treba starostlivo odlišovať prípady zmeškania lehoty z ospravedlniteľného dôvodu od prípadov, kedy k nevykonaniu úkonu v stanovenej lehote došlo [hoci aj pod tlakom individuálnych okolností doliehajúcich (v rovnakom čase) nezávisle na stranu sporu a jeho zástupcu] len v dôsledku vadného organizovania a výkonu zastupovania. Prekážka nemusí trvať po celú lehotu (môže nastať aj na jej konci). Určitá skutková okolnosť však môže byť ospravedlniteľným dôvodom v zmysle § 122 CSP len vtedy, pokiaľ medzi ňou a zmeškaním lehoty je príčinná súvislosť. Na jej preukázanie treba doložiť, že k zmeškaniu došlo len v dôsledku tejto okolnosti, a že nebyť tejto prekážky, nedošlo by k zmeškaniu lehoty. Ospravedlniteľnosť dôvodu zmeškania sa vždy posudzuje podľa okolností konkrétneho prípadu. O tom, či sú splnené uvedené podmienky (viď vyššie 1. až 5.), rozhoduje súd na základe preukázaných skutkových okolností.

32. Ako už najvyšší súd uviedol v rozhodnutí sp. zn. 2 Cdo 50/2002, ktoré bolo uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003, súd neodníma účastníkovi konania možnosť konať pred súdom tým, že zamietne jeho návrh na odpustenie zmeškania lehoty (§ 58 ods. 1 O.s.p., poznámka dovolacieho súdu: teraz § 122 CSP), keď neuzná ním tvrdený dôvod za ospravedlniteľný. K rovnakému názoru dospel najvyšší súd aj v rozhodnutiach sp. zn. 3 Cdo 232/2005, 7 Cdo 330/2014. Najvyšší súd v oboch označených rozhodnutiach (a tiež v prejednávanej veci) vychádzal z toho, že ustanovenie § 237 písm. f/ O.s.p. (teraz § 420 písm. f/ CSP) dáva odňatie možnosti konať pred súdom (resp. teraz porušenie práva na spravodlivý prístup k súdu) výslovne do súvislosti s faktickou procesnou činnosťou súdu, nie však s jeho právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právnym posúdením veci súdom (aplikáciou hmotnoprávneho alebo procesného predpisu na zistený skutkový stav) sa vo všeobecnosti neodníma možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle citovaného ustanovenia. To platí aj v prípade posúdenia opodstatnenosti návrhu na odpustenie zmeškania lehoty.

33. Pokiaľ žalobca uvádza, že ho súd prvej inštancie mal vyzvať na doplnenie podania a podrobnejšie preukázanie jeho zdravotného stavu v zmysle § 128 CSP, dovolací súd poznamenáva, že súd prvej inštancie v takomto prípade stranu sporu nevyzýva v zmysle uvedeného ustanovenia.

34. Keďže súd prvej inštancie neporušil žalobcovi jeho právo na spravodlivý prístup k súdu tým, že nevyhovel jeho žiadosti na predĺženie odvolacej lehoty, keď neuznal ním tvrdený dôvod za ospravedlniteľný a odvolací súd mu toto právo neporušil potvrdením prvoinštančného uznesenia, dospel dovolací súd k záveru, že žalobca neopodstatnene namieta, že v predmetnom konaní došlo k procesnej vade v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

35. Vychádzajúc z uvedeného najvyšší súd dospel k záveru, že odvolací súd odmietnutím odvolania proti uzneseniu súdu prvej inštancie o nevyhovení žiadosti na predĺženie odvolacej lehoty podľa § 386 písm. c/ CSP a odmietnutím odvolania proti rozsudku súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby podľa § 386 písm. a/ CSP neodňal žalobcovi právo, aby na základe ním podaného odvolania bolo napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmané odvolacím súdom (porovnaj R 23/1994), t.j. týmto procesným postupom nezneškodnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a žalobca neopodstatnene uplatnil dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu preto podľa § 447

písm. c/ CSP ako procesne neprípustné odmietol.

36. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

37. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.